

KULIN ÁGNES

MIT HALLOK?

Kattog a konvektor, mellette két falióra ketyeg különböző ütemben, az egyik már régóta rosszul jár, nem segít rajta az elemcsere. Mindig megáll és újraindul, egy szubjektív időt mutat, nem tudom kinek vagy minek az idejét. Hagyom, hadd ketyegjen, néha ránézek és szemöldököt húzok a napszakhoz nem illő mutatókon, vagy elmosolyodom a mutató véletlen megfelelő állásán, de legtöbb esetben csak engedem, hogy járjon, és csak a fülemmel veszek róla tudomást.

Hallom a nyeléseimet, az utcám zaját a behúzott függönyök mögött. Reggel 5.30-kor éled fel az utca, előtte mintha nem is létezne, este pedig 23.00 után tűnik el ismét, ezután csak pár mentőautó fénye járja körbe a szobát a szomszédos klinika felé tartva, mintha furcsa idegen lények pásztázó fényei térképeznék fel a helyiségeket valami után kutatva. Pattognak a bútorok lassú ritmusban, bekapcsoltam a fűtést, és száradnak az emelkedő szobahőmérsékletben. Néha szortyogok egyet, néha furcsa helyen roppan valami, ilyenkor megállok, és próbálom lokalizálni a ritmus-idegen hang eredetét. Egy másik szobában, zárt ajtók mögött monotonon zúg a mosógép, hallom az orromon átszűrődő levegőt. Keaton Henson elkezd énekelni Forts (Erődök) albumán. Hallom a pityergő billentyűket. Szürcsölés és két nagy korty a pont jó hőmérsékletű mentateából. Hátradőlök és a régi karosszék megreccsen. Kikapcsoltam a hangjelzéseket, de így is tudom, hallom, amikor véget ér a légiriadó. A szomszéd kutyája majd' megőrül a riadók hangjától, pedig ezt a kapu előtt álló láthatatlan idegent nem tudja a nyakörvén csüngve elijeszteni. Már hozzászokhattál volna – mondom neki csendben, az ablakon kinézve. A függönybehúzás inger- és szenzormegvonas, ezt nemrég hallottam, már nappal sem húzom ki a függönnyt. Amikor itthon vagyok, a ház lecsukja szemeit és álmodik.

NAPSZÁMOS

Minden ébredés más, a másság ott rejtőzik az alvás hosszában, a napszakban, függ a pizsamától vagy annak hiányától; a takaró hosszától, a párna puhaságától, az aznapi hírektől és sok minden mástól. Végtelen lehet a behatók sora az elalvás és ébredés közti időszak minőségére, tartalmára és hosszára nézve.

Egy elhúzott ébredés részeként, még az ágyban fekszem, és bár még álomvilágban járok, már hallom az otthonról ismerős, napindító hangokat. Milyen jó élmény is egy ilyen átmeneti időszak az álom és ébrenlét között, és milyen rövid, illékony. Évente mennyi kevés hasonló akad a minimum 365 alkalomból, a délutáni szundikat, az utazások és az unalmas filmek alatti mikroalvásokat nem számítva. Miért vannak ilyen szűkösen kimérve ezek az emlékezetes pillanatok? Csak azért, mert ami ritka, azt tekintjük értékesnek?

Váróteremben álló távoli utazó, aki nem tudja, hogy megérkezett-e, és ez az ő megállója, vagy inkább menjen még egy megállót, esetleg egy másik expressz álomra pattanjon át, hogy közelebb érjen céljához, és felébredve kilépjen a váróteremből.

Menekülve a napi teendőktől, a kijáratnak hátat fordítva az álmok peronjai felé veszem az irányt, egy piramis tetején ülve figyelem tovább a napfelkeltét. Látom, ahogy a fák lombjai mögül előbújik és közelít felém. A nap fénye a piramisom lábáig ér, és elkezd felemelkedését a lépcsőfokokon. Isten vagyok az ókori Közép-Amerikában, aki figyel és várja az éppen ébredező alattvalóit. Álomba merülő szememmel mindent látok magam előtt: az őserdőt, a kígyózó folyót és a népemet, hallom az őserdő rejtelmes hangjait is. Jólesik itt istennek lennem. A reggeli adományokra várva leginkább valami finomságra vágyom. A régebbi romladozó felajánlások is arra várnak, hogy valaki eltakarítsa őket. Az álombeli istennők is éhesek, és bár még sosem ettem papayát, álomban ez a kedvencem, és remélem, hogy az aznapi felajánlások és adományok között akad egy-két lédús darab.

A szemhéjam túloldalán egyre erősebb a fény, erősödik a belső kényszer is, hogy kinyissam a szemem. Amikor elindulnak piramisom lábához első imádóim, a sötétítőfüggönyön egyre hangosabban kopogtat és üzen egy másik nap, hogy ő már itt van, megérkezett ebbe a másik királyságba, és szeretne találkozni velem. A szaruhártyámon, a szemhéjamon és a függönyökön keresztül is érzékelem fényének várakozást nem tűrő melegét.

Kinyitom a szemem, magam mögött hagyva a piramist nem látok változást, minden az ismerős helyen vár. Az asztalom, a polcok, és a rájuk költözött, kilakoltatásra váró porcicák is a megszokott helyükön vannak. A paplanon is minden pötty a megszokott helyén van, a laptopom és telefonom is a töltőjéről figyel, várják, hogy minél hamarabb sötét tükreikbe bámuljak, és megtöltsem őket fénylő képekkel a munka, szórakozás és kapcsolattartás okán.

Itt minden és mindenki rám vár, ennek az országnak uralkodója és alattvalója is vagyok egyben. Nem olyan óriási és lenyűgöző birodalom ez, mint az

álombeli buja dzsungelvilág. Itt nekem kell rendet tennem. Ide nem jutnak el az őserdei hódolok, hogy segítsenek az érdesen szagló szemetes kivitelében, a levetett ruhák, az összegyűrt ágytakarók, mosatlan edények és megválaszolatlan levelek közötti rendrakásban. Mit is kezdene az e-mailekkel a dzsungelbéli vadászatra termett ember? Tőlem várják a seprűvel, portörölővel, mosógéppel, a feladatoknak szentelt időmmel és figyelmemmel érkező megváltást. Az ágyban fekvé kinyújtom a kezem és kihúzom a függőnyt. Átlép a pillantásom a csipkefüggönyön és a párkányon hagyott olvasatlan könyveken, kinyitja az ablakot, majd áthatol a szűnyoghálón és a rácsokon. A vadrózsabokor ágai között is gyorsan átsuhan, a nyárfák ágai és a villanydrótok egymást keresztező rácsai sem okoznak akadályt, majd megérkezve megáll tekintetem a Nap előtt, ami csupaszon sugároz a tiszta égbolton, felhők sem szűrik meg a fényét. Pár pillanatig farkasszemet nézünk egymással.

– Jó reggelt, Nap, nem hoztam neked semmit, miért jöttél, mit keresel nálam? Terveztünk valamit közösen, amiről megfeledkeztem volna?

A Nap rendületlenül vakít, üzeni, hogy indulj el, és bár tudom, hogy igaza van, legszívesebben behúznám a függőnyt, és újra a piramisomra ülnék vissza, amit már talán sosem lelek meg az álmvilágok kusza átjárói között. Pedig milyen jó lenne istennőnek lenni csak további öt percre, hogy végre beleharaphassak abba a lédusnak ígérkező papayába!

Fel kell állnom és rendet kell tennem!

Vannak nagyobb rendetlenségek is, mint a lakást bepiszkító mosatlan edények és túltömött szemetesek. Olyan felfordulások, amelyek nem csak egy háztartásban élőt érintenek. Minél nagyobb a ház és minél többen lakják, annál nagyobb lehet a rendetlenség. Most mintha minden ház megtelt volna szeméttel, ömlik ki a mocsok az udvarokra és utcákra, amit mindenki széthord. Beleivódik a ruhákba és hajszálakba a bűz, ráragad a talpakra és a körmök alá bújik. Olyan rendetlenség ez, amit már nem lehet egy tavaszi nagytakarítással elintézni. Még ki tudja, meddig gyűlik a szemét, pedig milyen jó lenne végre egy nagy rendrakás zajára ébredni!